

OPINIONS

Nº 44 - Any 2013

“La presència”

Febrer del 2013.

Tinc per costum anotar, el mateix dia o en dies posteriors, esdeveniments que per mi han estat importants. De quan en quan els torno a llegir i rememoro temps passats.

Dos d'aquests esdeveniments no me'ls cal llegir per recordar-los. Per la seva particularitat, restaran sempre en la meva memòria.

Els transcrib a continuació:

31 de desembre del 2011.

Ahir a dos quarts d'onze de la nit, era una mica d'hora per anar a dormir, però, estava jitan esgotada del tràfec d'anar tot el dia amunt i avall!! que me'n hi vaig anar.

Entre llençols, vaig tancar els ulls esperant que el son arribés, però, la ment, no va voler donar-li pas, estava massa desperta recordant el que havia passat durant el dia.

Després de donar tombs a dreta i esquerra, em vaig incorporar disposada a llegir una estona el llibre de torn que sempre tinc damunt la tauleta de nit. En aquest cas, és un llibre que m'han regalat i és el primer d'una trilogia que ha obtingut un gran èxit mundial.

Encuriosida pel seu èxit, l'he anat llegint a estones i, a “empentes i rodolons” he arribat a la pàgina 146 de les 541 que consta el llibre. Després, sense entretenir-m'hi massa, he fullejat l'últim capítol per si aportava alguna cosa que em fes tornar allà on havia donat la lectura per conclosa. No ha estat així.

El llibre és repetitiu i el tema no m'ha interessat. Relata al detall, ratllant la pornografia, la manera d'expressar la sexualitat de dos joves heterosexuels, que només poden arribar al clímax eròtic practicant sadomasoquisme.

Potser no m'ha agradat perquè, per exaltar la meva líbido, no cal que ningú em “fuetegi” ni fer mal corporal o vexacions de tot tipus per arribar a un orgasme.

Avorrida de la lectura, vaig tancar el llibre i la llum disposada a dormir. Però, no hi va haver res a fer, el son no va voler travessar el llindar de la porta de la meva cambra.

Amb els ulls tancats, vaig decidir començar a comptar ovelles (per allò que diuen, que el fer-ho, fa vindre son) i, de cop i volta vaig notar, per damunt del cobrellit, una pressió en diferents llocs, com si estigués passejant algun animaló.

El primer que se'm va acudir va ser que era la Cuca (una gosseta caniche, petita, blanca i molt estimada que fa sis anys que és amb nosaltres) i vaig prémer l'interruptor que dona llum a la cambra on dormo decidida a fer-la fora del damunt del meu llit, però... l'estranyesa va ser gran en veure que dormia tranquil·lament en el seu jaç.

La sensació que el cobrellit rebia pressions no la vaig tornar a percebre i em vaig disposar a tornar a comptar ovelles. Aquesta vegada, una a una, les feia saltar una tanca per poder entrar en el corral. No vaig trigar gaire a adormir-me plàcidament.

Febrer del 2012.

Estic asseguda davant l'ordinador disposada a escriure tot el que m'ha succeït aquesta nit.

Fa estona que hi ha turmenta, el vent ulula molt fort i la pluja acompanyada de trons i llamps repica contra finestres i balcons, però, en el moment del fet que descriuré, era dins el llit i em sentia aixoplugada:

A l'esbrinar quina hora era, m'he adonat que no faltava gaire per la mitja nit. Com quasi sempre, la programació de la TV no m'ha agradat i he decidit anar a dormir. No he tingut ganes de llegir i, tot pensant que demà serà el meu aniversari, he tancat la llum i, ben relaxada, m'he disposat a que el son s'apoderés de mi.

Han passat uns minuts i he sentit com el rellotge del segle XIV que hi ha damunt d'una calaixera començava, a fer sonar les dotze, això m'ha fet pensar que, durant generacions, deu haver marcat el pas de moltes hores viscudes pels seus propietaris i que, demà, serà testimoni de l'augment d'un dígit en el comptador particular del temps que m'ha tocat viure.

El pensar que no som amos de poder manipular les manetes del cronòmetre que regeix la nostra vida, endarrerint, aturant o accelerar el pas del temps, no m'ha deixat indiferent i alhora m'ha servit per fer una valoració ràpida del meu estat corporal i anímic, en el moment actual.

Malgrat que el meu cos resta amb una gran mutilació, irreversible, que obliga a estar continuament pendent d'ell, no em sento acomplexada. Penso que hi ha molta gent, en pitjors condicions que les meves, que donaria qualsevol cosa per "plorar amb els meus ulls".

Pel que fa a la ment: romandre desperta, amb moltes ganes d'adquirir nous coneixements, donar opinions i prendre decisions importants i, en lo que pertoca a la part emocional, el meu cor no acusa el pas del temps, encara vibra, desitja, sap estimar i rebre l'amor dels altres.

Mesurats els pros i els contres he arribat a la conclusió que... soc una persona afortunada.

L'últim dringar del rellotge ha fet palès que el dia ha finalitzat i, a la meva ment, se l'hi ha ocorregut pensar el que hem llegit o vist en moltes pel·lícules... que la mitja nit és l'hora de les bruixes, dels esperits i dels xucladors de sang...

En mal hora se m'ha acudit semblant cosa. Malgrat el soroll que està fent la turmenta, m'he adonat del silenci que hi ha dins de casa. Un silenci dens, que ocupa tot l'espai, trencat només pel remugar de la Cuca.

A casa no hi ha ningú, el pensar-ho, m'ha produït un calfred i la por ha començat a apoderar-se de mi. He posat el cap dins els llençols com si poguessin protegir-me d'alguna cosa i, no he gosat treure la mà per fer anar l'interruptor del llum que tinc damunt la tauleta de nit perquè m'ha semblat... que "algú" la podia agafar...

L' esglai ha anat en augment al percebre que el matalàs era empentat per un costat i que la meva esquena era palpada suaument.

Petrificada pel terror, el cor semblava volia sortir del meu pit de tantes palpitations i, la ment, restava col·lapsada.

Malgrat el pànic, amb un acte de valor, aquell valor que només és té quan una circumstància et porta a un límit i has d'actuar de manera contundent i conclusiva, m'he girat cap al costat on la meva esquena havia rebut el contacte i... la he vist. He vist..... "La presència".

En mig d'un espai fosc, aclarit algun segon per la llum dels llampecs, hi havia una ombra de color gris. La podria definir com el negatiu d'una foto on no s'aprecien detalls però que, reconeixes qui és.

Ha estat l'ombra d'una persona que va ser molt estimada... Una persona que, sense emprar paraules, sabia acariciar i parlar amb la mirada. Una mirada plena d'amor, de desig i alhora... de tristesa i de renúncia...

Amb molta cura he bellugat la mà... volia traure-la de sota els llençols i conscienciar-me que, el què estava veient era tangible... "La presència" era ¡¡¡tant a prop!! I, ¡¡m'hagués agradat tant tocar-la...!!

No ha pogut ser, en les dècimes de segon que he fet el moviment per poder sentir el seu contacte... ha desaparegut.

El neguit que m'ha quedat ha estat ¡¡¡immesurable!!!. M'he llevat i, mirant a dreta i esquerra he anat prement tots els interruptors de llum per on passava; em feia por que "la presència" s'aparegués per darrera d'alguna porta o que travessés alguna paret. Les cames no m'aguantaven i de la gola no em sortia ni un petit so, només pensava... ¡¡Que no marxi la llum, que no marxi la llum, si marxa, no ho resistiré i cauré desmaiada!! (En el lloc on estic residint, treuen la llum quan hi ha turmenta).

¡¡Ha estat tant l'esfereïment!! que tenia veritable necessitat d'allunyar-me del lloc on havia succeït el fet però... no sabia on anar i no era hora d'agafar el cotxe i fer quilometres...

Totalment col·lapsada i per apaivagar el meu neguit, només se m'ha ocorregut fer una cosa ben senzilla.... Anar a la cuina, obrir la nevera, agafar el bric de batut de soja, servir-me'n un vas i, asseguda pensant el que havia passat, anar bevent mica a mica tot fumant un cigarret.

La tranquil·litat ha anat tornant al meu esperit però, el que més ha contribuït a asserenar-me, ha estat fer sonar les notes d'unes melodies que m'agraden molt. El "Va, pensiero" de l'opera Nabucco de Verdi i el Traumerei de Schumann...

Després del relaxament produït per la música, he volgut deixar constància de totes les impressions que he passat i, malgrat l'hora, m'he assegut davant l'ordinador i he començat a escriure...

Són quasi dos quarts de dos de la matinada i dono aquest escrit per finalitzat. Esgotada per tantes emocions me'n torno al llit i espero que "Morfeo", aquesta vegada, em faci una gran abraçada...

Febrer del 2013.

Contra el que podria semblar per tot el succeït aquella nit, l'endemà em vaig llevar amb un gran descans físic i, emocionalment, amb una immensa serenor i sensació de pau.

Una pau ¡¡¡tan profunda i de tal magnitud!!! que no es pot descriure amb paraules... per comprendre-la s'ha d'haver experimentat. Va ser el millor regal que vaig rebre el dia del meu aniversari.

Ha passat quasi un any però, ni un sol dia, quan soc al llit, he deixat de recordar tot el succeït aquella nit.

La "Presència" no ha tornat a manifestar-se però, en alguna ocasió, tinc la sensació que el cobrellit, està exercint una pressió que no pertoca. Llavors, amb un punt de neguit... "paro quieta"... "per si de cas".

Una opinió personal

Aquest petit relat ha estat una vivència personal. No ha estat fruit de la imaginació ni de cap patologia que podria fer pensar que sofreixo al·lucinacions.

No crec en "mèdiums" que es dediquen, rebent un estipendi, a contactar i parlar amb persones que han travessat la ratlla i poden haver arribat a un altre lloc, però, després d'haver experimentat el que us he descrit, no trobeu estrany, que em decanti per pensar que sí existeixen "fenòmens irracionals" que s'escapen al coneixement humà.

¿No heu tingut mai la sensació que algú us està mirant i al voler esbrinar-ho heu trobat que hi ha uns ulls que estan pendent de vosaltres?

O... ¿No us ha passat estar pensant en algú i de sobte, rebre la seva trucada o trobar-la per casualitat?

Els gallecs tenen una manera molt peculiar de definir esdeveniments que no tenen explicació dient... <<yo no creo en brujas pero haberlas hailas>>.

Els catalans en tenim un altra que diu "El cor no parla però endevina".

¿Qui pot negar que dues ànimes que tenen en comú un sentiment fort, no puguin intuir amb una sacsejada o accelerada del ritme del seu cor que són a prop l'una de l'altra? O, ¿qui pot negar que, en un moment donat que aquest es posa a bategar amb força i aparentment sense motiu, ho fa perquè algú en aquell moment està pensant intensament amb nosaltres?.

Quantes vegades al comentar alguna cosa amb un interlocutor ens ha respost <<hem tingut transmissió de pensament>>.

La comunicació telepàtica entre "humans" està demostrada i, la d'un ésser que no és tangible amb una persona viva ha estat admesa per moltes religions. ¿Per què doncs quan a nivell de carrer es parla d'esperits o de telepatia arrufem el nas i sorgeix el dubte de la seva existència...?

Un tema que fa pensar i que tractat amb serietat i rigor donaria molt de sí.

S'acosta la data on tornaré a sumar un altre dígit a la meua vida i, tingueu per ben segur, que la vigília del meu aniversari em ficaré al llit i estaré a l'aguait que el rellotge, a mitja nit, doni l'última bategada. Ho esperaré amb una mica de recança, però alhora, amb un rerefons d'expectació i esperança de tornar a revivre les emocions, intensíssimes i contradictòries d'aquella nit...

Una experiència que no passarà mai a l'oblit i que la va ocasionar... "LA PRESENCIA".

Maria Mercè Usón